

Verdenskrig mod Rusland, Kina og Indien – eller et globalt partnerskab for udvikling?

Af Helga Zepp-LaRouche

23. april 2016 – Uden en ordentlig offentlig debat om en udvikling, der omhandler vort alles liv og menneskehedens fremtidige eksistens, har verden atter for længst befundet sig i en kold krig og en global oprustningsspiral. USA's og NATO's forsøg på at gennemføre en unipolær verdensorden, selv om dette for længst er holdt op med at svare til de faktiske magtforhold på denne planet, risikerer at fremkalde nye krige – og i atomvåbnenes tidsalder vil det sige den tredje, og dermed sidste, verdenskrig.

Den samtidige optrapning af konflikterne i Det sydkinesiske Hav, på Den koreanske Halvø, situationen i De baltiske Lande og omkring Østersøen, i Ukraine og Sydvestasien er alle, deres individuelle særtræk til trods, bestemt af denne karakteristik: I total modsætning til den officielle propaganda, der beskylder Rusland og Kina for aggressiv adfærd, er det i virkeligheden USA, Storbritannien og NATO, der offensivt arbejder hen imod at indkredse og provokere Rusland og Kina.

Præsident Obama lancerede således i denne uge det Sydøstasiatiske Maritime Sikkerhedsinitiativ (Southeast Asia Maritime Security Initiative, MSI), finansieret med 425 millioner dollars, og som skal sammensveje de syv ASEAN-lande samt Taiwan til en militær blok rettet mod Kina. I en artikel med overskriften "At redde Det sydkinesiske Hav uden at sætte en tredje verdenskrig i gang" kræver en militæranalytiker fra en Washington-tænkertank, Center for a New American Security (CNAS), Van Jackson, endda, at der skabes en alliance mellem Indien, Australien, Sydkorea, Japan, Indonesien, Vietnam og Filippinerne under amerikansk ledelse.

Hua Yisheng kom med et usædvanligt skarpt svar i en artikel i den officielle kinesiske avis *People's Daily*, med overskriften "USA antænder luerne til tredje verdenskrig

og vil kun skade sig selv", hvor han beskriver den allerede igangværende, massive militære oprustning i regionen mod Kina, så vel som også den af propagandistiske grunde fordrejede fremstilling af de kinesiske aktiviteter.

I betragtning af den åbenbare iscenesættelse af en optrapning af situationen i Det sydkinesiske Hav forud for afgørelsen på Filippinerne klage ved Den permanente Voldgiftsret (Permanent Court of Arbitration; en slags forhandlingsinstitution for internationale konflikter, hvis afgørelser udtrykkeligt ikke er bindende for parterne) i Haag, og som forventes at komme i slutningen af maj eller begyndelsen af juni måned, erklærede den kinesiske udenrigsminister Wang Yi udtrykkeligt, at Kinas afvisning af voldgiftsdomstolens afgørelse er i fuld overensstemmelse med artikel 298 i FN's havretskonvention (UN Convention on the Law of the Seas, UNCLOS), der fastslår, at en tvungen afgørelse er udelukket og i stedet anbefaler, at man løser konflikter gennem dialog og forhandlinger.

Den samme anbefaling forefindes i artikel 4 i Erklæringen om parternes adfærd i Det sydkinesiske Hav (Declaration on the Conduct of Parties in the South China Sea, DOC), der er underskrevet af både Kina og ASEAN-landene. Det er blot Filippinerne, der skærper situationen med deres ensidige fremfærd.

Ved det seneste møde mellem udenrigsministrene fra Rusland, Kina og Indien i Moskva støttede Sergej Lavrov udtrykkeligt det kinesiske synspunkt, at konflikten skulle løses ved forhandlinger mellem de berørte lande, og at en internationalisering af konflikten burde undgås. Det forhold burde fremkalde en vis overraskelse, at alle tre udenrigsministre ved mødets slutning underskrev en fælles udtalelse, i følge hvilken de internationale aftaler,

som Kina påkalder sig – UNCLOS og DOC – udgør det juridiske grundlag for konflikternes løsning. Hermed blev det klart, at Indien klart afviser USA's krav om en unipolær verden.

Det kinesiske udenrigsministerium fordømte samtidigt skarpt den britiske udenrigsminister Hugo Swires udtalelse om, at Storbritannien fuldt og helt støtter USA's krav om, at Den internationale Domstol i Haags afgørelse skal være bindende for begge parter. Den eneste nye udvikling er amerikanske flys og fregatters stadig hyppigere optræden i regionen. Med samme forvrængning af kendsgerningerne fremstiller USA det, der var tæt på at blive et sammenstød mellem krigsskibet USS Donald Cook og russiske kampfly i Østersøen, som "russisk aggression", selv om mødet fandt sted kun 70 sømil fra russisk territorium, hvorimod Østersøen, lige som Det sydkinesiske Hav, befinder sig mange tusinde mil fra USA. Man behøver bare at overbevise folk om, at sort er hvidt og hvidt sort, sådan som Bertrand Russell i sin tid hævdede.

Og på et tidspunkt, hvor der i selve USA er stigende opbakning til kravet om nu, næsten 15 år efter attentatet den 11. september 2001, endelig at få frigivet de i mellemtiden berømte 28 sider fra den amerikanske kongres' officielle undersøgelsesrapport, der endnu frem til i dag er klassificeret, og som, i følge den daværende undersøgelsesleder, senator Bob Graham, belyser Saudi-Arabiens førende rolle i denne terrorhandling, der på så afgørende vis ændrede verden, så rejser Obama til Riyadh og forsikrer den saudiske regering, så vel som også lederne af Golfstaternes Samarbejdsråd, at USA (og NATO?) vil forsvare disse lande mod Iran.

I virkeligheden drejer det sig om at gennemføre Det britiske Imperiums interesser, der fortsat videreføres gennem Commonwealth og det internationale finanssystem, og som ikke først begyndte at kontrollere og manipulere Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien under Lawrence af Arabien. For ganske nylig meddelte Storbritannien, at det havde til hensigt fuldt og helt at gennemføre sine interesser "øst for Suez".

Og som om der slet ikke fandtes nogen storm om de 28 sider, gik Obamas rejse direkte fra besøget hos kong Salman til dronning Elizabeth – hvilket ligeledes ganske lader hånt om, at al-Yamamah-BAE-aftalen, som de to kongehuse indgik for godt 25 år siden, er kommet i søgelyset i forbindelse med finansiering af terrorhandlinger. I USA går bølgerne stadig højere om spørgsmålet om, hvorfor Obama stadig frem til i dag fortsætter den åbenbare mørklægning, som George W. Bush gennemførte, af Saudi-Arabiens rolle i angrebene den 11. september. Et indblik i dette spørgsmål får man i den artikel, som Obama offentliggjorde den 22. april i Londonavisen *Daily Telegraph*, og hvor han går ind for, at briterne ved den kommende folkeafstemning skal stemme for at forblive i EU, fordi de "bør være stolte over", at EU har været med til at udbrede britiske værdier over hele kontinentet. Londons borgmester Boris Johnson beskyldte derpå omgående Obama for skinhellighed i betragtning af den kendsgerning, at USA hverken har tilsluttet sig Den internationale Straffedomstol i Haag, Havretskonven-

tionen, FN's Børnerettighedskonvention eller FN's Kvinderettighedskonvention.

Hvis man lige ser bort fra PR-udgaven, hvad er så disse britiske værdier? Krige udløst af løgne, der udløser flygtningestrømme mod Europa; skattely og finansiering af illegale operationer som for eksempel Panama-skandalen og London Papers og, som det nu kommer frem for dagens lys, hvidvask af narkopenge gennem banker som HSBC; kreditbetingelser, der i årtier har styrtet den såkaldte tredje verden ud i bitter armød – listen kan gøres meget, meget længere.

Det er på høje tid, at Tyskland og alle andre lande i Europa, i betragtning af den eskalerende konfrontation over for Rusland og Kina – og dermed egentlig også Indien – på ny gennemtænker sine og deres virkelige sikkerhedsinteresser. Sanktionerne mod Rusland har tilføjet den tyske industri betragtelige skader og beroede i øvrigt på en fremstilling af krisen i Ukraine, der var lige så fordrejet som påstandene om Kinas angivelige aggression i Det sydkinesiske Hav, eller om "vore forbundsfæller" Saudi-Arabien og Tyrkiet, der nu som før understøtter ISIS eller med ISIS forbundne grupperinger i Syrien og Irak.

I betragtning af den umiddelbare strategiske situation og de hårrejsende perspektiver, der helt svarer til niveauet hos præsidentkandidaterne i USA – med Hillary Clinton, der har fået tilnavnet "Killary", som ser "russisk aggression" overalt og som forlanger, at ikke mindst tyskerne skal betale mere til NATO's voksende militærbudget – er en nytænkning af Tysklands udenrigspolitik et overlevelsesspørgsmål.

Rusland har under forhandlingerne om P5+1-aftalerne (de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd plus Tyskland) med Iran og under indgrebet i Syrien vist sig som en pålidelig og uundværlig partner. Kina byder, med sit tilbud om et "Win-win"-samarbejde om opbygningen af Den nye Silkevej, på et overbevisende perspektiv for et globalt partnerskab for udvikling. Vi står på randen af Tredje Verdenskrig, og det er også Amerikas eneste chance for atter at vende tilbage til sin identitet som republik, at Tyskland – og dermed hele Europa – siger nej til en global konfrontation med Rusland, Kina og Indien.